

عنوان مقاله:

حیاطمندی عالم و تسبیح موجودات از دیدگاه عرفان و تصوف در شعر عرفانی فارسی

محل انتشار:

کنگره بین المللی فرهنگ و اندیشه دینی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

فاطمه الهیان - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی

انوشه الهیان - کارشناس ارشد مهندسی فناوری اطلاعات

مرتضی قربانی مقدم - دانشجوی دکتری هوش مصنوعی دانشگاه پوترا مالزی

خلاصه مقاله:

در آموزه های دینی و عرفانی اسلام، همه ی پدیده های هستی دارای حیات و تسبیح گوی آفریدگار هستند که اگر بر اثر تهذیب نفس مجاری درون انسان به عالم غیب باز و گشوده گردد میتواند مناجات اجزای عالم وجود را بشنود. در گستره-ی فرهنگ پر محتوای اسلامی، بزرگان ادب فارسی در آثار خویش با لطافت و زیبایی در قالب ابیات و داستان و تمثیلهایی به هوشمندی تمامی موجودات هستی اشاره کرده اند. این مقاله تلاشی است در جهت شاخص کردن سخنان و تعبیر آن بزرگان در این مورد. که در این میان حکیم سنایی، شیخ فرید الدین عطار، مولانا جلال الدین مولوی و حکیم نظامی گنجوی سروده های ارزشمندی در این باره داشته اند.

کلمات کلیدی:

هوشمندی، تسبیح موجودات، هستی، قرآن، مولوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/300575>

